

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/75/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1123012393
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1123012393.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Márie Šimkovej, v trestnej veci obžalovaného Y. K. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I sp.zn. 22T/22/2023 zo dňa 24.11.2023 na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.09.2024 jednomyselne takto takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o ochrannom opatrení.

Podľa § 40 ods. 1 písm. c) Trestného zákona sa u obžalovaného

Y. K., nar. XX.XX.XXXX v G., bytom L. XX, Z.,

upúšťa od potrestania a zároveň sa mu ukladá ochranné ambulantné sexuologické liečenie.

odôvodnenie:

Rozsudkom Mestského súdu Bratislava I sp.zn. 22T/22/2023 zo dňa 24.11.2023 bol obžalovaný Y. K. uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- obvinený v čase okolo 14.00 hod. dňa 03.05.2023 na adrese Vajnorská 100, Bratislava, v obchodnom centre VIVO na verejných pánskych toaletách nachádzajúcich sa na prízemí obchodného centra, po tom, ako maloletý L.D., nar. XX.XX.XXXX, vošiel na toalety a začal vykonávať potrebu, on vo vedľajšej ľavej kabínke načiahol ruku ponad spoločnú stenu kabínky, v ktorej držal mobilný telefón, pričom týmto telefónom začal maloletého L.D. fotiť, resp. nahrávať pri vykonávaní potreby, a po tom, ako naňho maloletý L.D. zakričal, vybehol z toaliet a následne odišiel na neznáme miesto.

Za to mu bol podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. c), písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súd prvého stupňa podľa § 73 ods. 2 písm. b), § 74 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložil ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote dňa 30.11.2023, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 29.01.2024 a doplneným dňa 27.08.2024. Obhajoba pripomína, že obžalovaný sa ku skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, priznal,

úprimne ho oľutoval a zaujal k nemu kajúcny a sebakritický postoj, avšak trest, ktorý mu bol uložený napádaným rozsudkom považuje za neprimeraný, a to hneď z niekoľkých dôvodov.

Odôvodnenie napádaného rozsudku je vo vzťahu k výroku o treste založené okrem iného na znaleckom posudku znalca MUDr. Ivana Andrého, ktorý je však toho času potrebné považovať za neaktuálny, nakoľko tento uvádza, že obžalovaný v súčasnosti lieky na liečbu duševnej poruchy, resp. sexuálnej deviácie neužíva, avšak z lekárskeho správ od MUDr. V., ktoré obžalovaný predložil na hlavnom pojednávaní, vyplýva, že obžalovaný od jeho prepustenia z väzby podstupuje hormonálnu liečbu a táto mu podľa jeho názoru veľmi pomáha. Obžalovaný namieta, že súd v napádanom rozsudku nijako nezohľadnil záver znalca o tom, že obžalovaný mal v čase skutku ovládacie schopnosti znížené, a to vo forenzne významnej miere, a to aj napriek tomu, že ustanovenie § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona mu v takomto prípade výslovne umožňuje uloženie trestu pod dolnou hranicou trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, a preto sa mal súd v odôvodnení napádaného rozsudku s touto skutočnosťou vysporiadať.

Obžalovaný má za to, že súd mal pred uložením trestu v prvom rade vypočúť či už znalca MUDr. Ivana Andrého alebo MUDr. Oľgu Jamborovú, a to k prognóze vývoja jeho duševnej poruchy, resp. sexuálnej deviácie v prípade absolvovania hormonálnej liečby, ktorú obžalovaný toho času podstupuje, a tiež mal či už vypočúť probačnú a mediáciu úradníčku W. W. Z. k doterajšiemu priebehu probačného dohľadu obžalovaného alebo si od nej aspoň vyžiadať správu o doterajšom priebehu probačného dohľadu obžalovaného.

Obžalovaný si je vedomý svojej duševnej poruchy, resp. sexuálnej deviácie, podstupuje predpísanú liečbu a snaží sa zaradiť naspäť do spoločnosti a je presvedčený, že nariadenie nepodmienečného trestu odňatia slobody by mohlo mať tak naňho ako aj na jeho okolie, ktoré mu pomáha so zaradením naspäť do života, neprimerane nepriaznivé a s najväčšou pravdepodobnosťou trvalé následky. Obžalovaný je pripravený vykonať akýkoľvek trest, ktorý mu súd právoplatne uloží, avšak má za to, že v jeho prípade by bol primeraným trestom trest odňatia slobody s podmieneným odkladom a probačným dohľadom alebo trest domáceho väzenia, pričom v napádanom rozsudku absentuje akákoľvek zmienka o tom, či nad uložením takéhoto trestu súd vôbec uvažoval, a ak áno, tak z akého dôvodu sa rozhodol ho neuložiť. Obžalovaný má za to, že v jeho prípade sú podmienky na uloženie týchto trestov splnené, pričom podmienku písomného sľubu, že sa v určenom čase bude zdržiavať v obydli na určenej adrese a pri výkone kontroly poskytne potrebnú súčinnosť podľa § 53 ods. 1 písm. b) Trestného zákona je pripravený splniť najneskôr pri rozhodovaní o odvolaní na Krajskom súde v Bratislave.

Obhajoba poukazuje na judikatúru, a to najprv na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.04.2013, sp. zn. 4To/2/2013, v ktorom súd podrobnejšie rozoberá požiadavku primeranosti trestu a taktiež princíp proporcionality a kde uvádza nasledovné: „Moderné humanistické teórie zaoberajúce sa účelom trestu a trestného práva vôbec sú založené na myšlienke, že trestné konanie má sledovať rovnako preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepseniu a náprave páchatel'a. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel' zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy. V takom prípade je dobré, že páchatel' trest považuje za adekvátny, spravodlivý a súhlasí s ním. V trestnom zákonodarstve právneho štátu nie je trest sám osebe účelom, nepredstavuje odplatu za spáchaný trestný čin. Takéto ponímanie trestu sa líši od absolútnych teórií trestu vychádzajúc zo zásady „punitur, ne peccetur“, teda, „trestá sa, aby nebolo páchané zlo“. Preto možno nepochybne konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou, zmieriť len spravodlivý trest... .. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť.“ V rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.05.2014, sp. zn. 4To/7/2013 sa súd taktiež vyjadril k

požiadavke primeranosti trestu, kde konštatoval nasledovné: „V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá prakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.“

S poukazom na vyššie uvedené obhajoba považovala za potrebné, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok, nakoľko vychádzal z neaktuálnych záverov znalca, keďže obžalovaný toho času vedie riadny život, je zamestnaný, pravidelne sa dostavuje k probačnej a mediačnej úradníčke a podstupuje hormonálnu liečbu, ktorá mu podľa jeho názoru pomáha a v spise absentuje aktuálny znalecký posudok, ktorý by uvedenú skutočnosť či už potvrdzoval alebo vyvracal a je potrebné znova rozhodnúť a uložiť obžalovanému primeraný trest, pričom podľa názoru obžalovaného by bol pre neho primeraným trestom trest odňatia slobody s podmieneným odkladom a probačným dohľadom (tak ako vykonáva aj v súčasnosti) za súčasného uloženia ochranného sexuologického liečenia ambulantnou formou alebo trest domáceho väzenia za súčasného uloženia ochranného sexuologického liečenia ambulantnou formou.

V doplnení odvolania obhajca reagoval na novelu Trestného zákona č. 40/2024 Z.z., ktorá modifikovala všeobecné zásady ukladania trestov. Obhajoba navrhla, aby odvolací súd zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku, a aby sám uložil obžalovanému buď primeraný trest odňatia slobody s podmieneným odkladom a probačným dohľadom alebo trest domáceho väzenia za súčasného uloženia ochranného sexuologického liečenia ambulantnou formou, prípadne ak bude mať odvolací súd za to, že pred uložením navrhovaného trestu je nevyhnutné vykonať ďalšie dokazovanie, tak aby vec vrátil prvostupňovému súdu.

Prokurátor nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručené.

Odvolací súd nezistil žiadne také vady napadnutého rozsudku alebo predchádzajúceho konania, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí, a preto nariadil verejné zasadnutie, na ktoré však bolo potrebné zabezpečiť listinné dôkazy o spôsobe života obžalovaného po prepustení z väzby, ktoré súd prvého stupňa opomenul, pretože k posudzovaniu veci a vedeniu konania pristúpil mechanicky a rutinne, bez hlbšej analýzy právnych názorov nadriadeného súdu vyslovených v uznesení, ktorým bol obžalovaný prepustený z väzby. Rezultátom takého prístupu súdu prvého stupňa bolo opomenutie významu ústrednej okolnosti prejednáwanej veci, vrodenej a trvalej choroby obžalovaného, v spojení s čisto formálnym procesným postupom po prepustení obžalovaného z väzby. Hoci bolo v súlade so zákonom, že súd prvého stupňa zrušil ustanovenie obhajcu, ktorý navrhol osobne vypočuť znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, a že tohto znalca nevypočul, keď obžalovaný už nezastúpený obhajcom na osobnom výsluchu znalca netrval, možno pochybovať o tom, či sa z materiálneho hľadiska jednalo o spravodlivý súdny proces súladný s požiadavkami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože otázke miery pričítanosti, ktorá bola v danej veci vypuklá, súd prvého stupňa nevenoval žiadnu pozornosť, a to ani v rozsahu písomného znaleckého posudku, ktorý bol na hlavnom pojednávaní formálne prečítaný. Obžalovaný sa až na hlavnom pojednávaní dozvedel, že súd zrušil ustanovenie obhajcu. Vzhľadom na to, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a súd prvého stupňa vyhlásenie prijal a uznal vinu v zmysle obžaloby, bola možnosť odvolacieho súdu revidovať výrok o vine vylúčená, a aj otázka naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty ostala bez podrobnejšej analýzy, rovnako ako vyhodnotenie materiálnej stránky konania obžalovaného. Preto mohol odvolací súd skutočnosti zistené z dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa a doplnených pred odvolacím súdom premietnuť len do výroku o treste a o ochrannom opatrení. Nebolo možné zrušiť ani výrok o náhrade škody, ktorý je v rozpore so zákonom, pretože nárok nebol poškodeným vôbec uplatnený.

Odvolací súd na verejnom zasadnutí podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku doplnil dokazovanie prečítaním priebežnej probačnej správy a lekárskeho správ, z ktorých vyplynulo, že obžalovaný sa odo dňa nasledujúceho po jeho prepustení z väzby podrobuje depotnej liečbe, teda injekčnej liečbe s dlhodobými účinkami na utlmenie sexuálnej aktivity, a to pravidelne každé cca 3 týždne. Podľa vyjadrenia ošetrojúcej lekárky obžalovaný pri liečbe kooperuje a táto plní svoj účel. Probačným úradníkom je hodnotený kladne, konzultuje brigády mimo Bratislavu, komunikoval riadne, keď sa z dôvodu dopravnej

situácie vrátil do Bratislavy o 8 minút neskôr, včas predkladal potvrdenia lekára o aplikácii liečiva. Obžalovaný podľa probačného úradníka striktne dodržiaval všetky uložené povinnosti a obmedzenia.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa obhajca pridŕžoval písomného odvolania a zdôraznil, že obžalovaný bol 5 mesiacov vo väzbe a už 11 mesiacov sa podrobuje probačnému dohľadu. Aj v kontexte novely Trestného zákona a aj pre riziko syndrómu otáčavých dverí je obhajoba toho názoru, že uloženie nepodmienečného trestu je neprímerane prísne a nezodpovedá zásadám ukladania sankcií podľa Trestného zákona. Obžalovaný sa zaradil do života, pracuje, dodržiava liečbu, a preto obhajca navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a uložil obžalovanému podmienečný trest s probačným dohľadom, prípadne trest domáceho väzenia, a ochranné sexuologické liečenie ambulantnou formou.

Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný pred odvolacím súdom uviedol, že po prepustení z väzby vybavil veľa vecí, a to trvalé bydlisko v Bratislave, pracuje, podrobuje sa liečbe, v dôsledku ktorej sa veľmi dobre cíti, hormóny idú dole, neľahá ho to do obchodných centier. V partnerskom vzťahu nežije. Táto sexuálna záležitosť je choroba, narodil sa s tým a celý život s tým musí žiť. Chce sa podrobovať tejto liečbe, pretože mu to v živote pomáha.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, veta prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Vec bola odvolaciemu súdu predložená dňa 28.05.2024.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne uvádza, že odvolanie podané obžalovaným je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III podal dňa 03.10.2023 obžalobu na Y. K. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v úvodnej časti tohto rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.11.2023 obžalovaný učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný, a následne kladne odpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku. Súd prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného prijal s tým, že dokazovanie v rozsahu priznania nevykonal. Vykonal len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste a ochrannom opatrení, a to tak, že podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku prečítal znalecký posudok vypracovaný MUDr. Ivanom André, PhD., MPH, MHA, a podľa § 269 Trestného poriadku prečítal rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46T/7/2020 zo dňa 28.02.2020 a odpis registra trestov.

Súd prvého stupňa na základe vyhlásenia o vine uznal obžalovaného vinným zo spáchania žalovaného trestného činu na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. K uznaniu viny na skutkovom a právnom

základe podľa obžaloby došlo po vyhlásení a postupe podľa § 257 Trestného poriadku, preto výrok o vine nemohol byť predmetom revízie odvolacím súdom, a táto časť rozsudku nemohla byť a ani nebola odvolaním napadnutá.

Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplýva, že obžalovaný trpí sexuálnou deviáciou - homosexuálnou pedofiliou s preferenciou detských, resp. chlapčenských objektov. Táto podmieňuje forenzne významné zníženie ovládacích schopností v čase skutku. Obvinený mal v čase skutku uložené ochranné sexuologické liečenie v rámci predchádzajúceho odsúdenia za obdobnú trestnú činnosť, lieky v čase vyšetrenia znalcom neužíval, znalec odporučil uložiť ochranné ústavné sexuologické liečenie. Konštatoval tiež, že sexuálna porucha obvineného sa prejavuje vyhľadávaním nezrelých chlapčenských objektov, nemožno vylúčiť ani pokusy o priame fyzické zblížovanie s jeho preferovanými objektmi. Ústavné liečenie obvinený už absolvoval, neprinieslo dlhodobý efekt. Môže byť pre spoločnosť nebezpečný, jeho správanie sa môže opakovať, rizikom je aj disociálna osobnosť. Pozitívnym znakom je, že k svojmu konaniu je kritický.

Podľa § 33a ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery.

Podľa § 33a ods. 3 Trestného zákona tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pritažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 40 ods. 1 písm. c) Trestného zákona od potrestania páchatel'a prečinu, ak ním nebola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, možno upustiť, ak prečin spáchal v stave zmenšenej príčetnosti a súd má za to, že ochranné liečenie, ktoré mu zároveň ukladá, zabezpečí ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a účinnejšie ako trest; to neplatí, ak si stav zmenšenej príčetnosti spôsobil vplyvom návykovej látky.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa úplne nesprávne aplikoval v danom čase platné kritériá a zásady ukladania trestov, keď mechanicky bral do úvahy len to, že obžalovaný už bol za obdobný sexuálny delikt právoplatne odsúdený, a teda je špeciálnym recidivistom, u ktorého nedošlo k náprave nedošlo ani výkonom trojročného nepodmienečného trestu odňatia slobody. Ak by ale dostatočne bral zreteľ na povahu duševnej choroby obžalovaného, ktorá je v zmysle záverov znalca trvalá a jej liečba je len symptomatická, bolo by mu zrejmé, že u obžalovaného nikdy nemôže dôjsť k odstráneniu príčiny jeho protiprávneho konania, ktoré dokáže ovládať len v obmedzenej miere, a teda k náprave v zmysle citovaných ustanovení zákona nedôjde do času, kedy bude jeho sexuálna aktivita biologicky z dôvodu veku utlmená. V zmysle uvedeného účel trestu v zmysle nápravy či prevýchovy páchatel'a nemožno v prejednávacom prípade trestaním dosiahnuť, a to bez zavinenia obžalovaného.

Pri voľbe sankcie bolo potrebné sústrediť sa na ochranný moment vo vzťahu k potenciálnym ďalším poškodeným, pri ktorých sa jedná o zraniteľné osoby, a prihliadnuť k tomu, aké opatrenia v čase po prepustení z väzby mali želaný efekt. Dokazovaním, ktoré vykonal namiesto súdu prvého stupňa až odvolací súd, bolo preukázané, že obžalovaný nie je asociál, pracuje, ale najmä sa už dlhšiu dobu riadne podrobuje sexuologickej ambulantnej liečbe, pri ktorej príkladmo spolupracuje, hoci jej dopad na prežívanie a kvalitu života obžalovaného môže byť subjektívne nepriaznivý. Obžalovaný počas probačného dohľadu nahradzujúceho jeho väzbu preukázal, že je disciplinovaný, a že si uvedomuje nebezpečenstvo pre iných i právne následky preňho, ktoré vyplývajú z jeho sexuálnej orientácie. Po dobu takmer jedného roka sa bez jediného poklesku dostavoval k svojej psychiatričke, u ktorej vykonáva predtým nariadené ochranné liečenie, a akceptoval depotnú liečbu, ktorá podľa lekárky plní svoj účel. Dôvody, prečo nebola ordinovaná depotná liečba ešte pred skutkom, kedy sa obžalovaný tejto podroboval v psychiatickej ambulancii, nie sú známe, pričom v minulosti sa dopustil závažnejšieho protiprávneho konania rovnakého charakteru, a preto mu bolo uložené ochranné liečenie.

Týmito skutočnosťami, ktoré sú rozhodujúce pre zvolenie správnej sankcie, sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal a nebral ich do úvahy, a preto je jeho rozhodnutie o treste nezákonné. Odvolací súd na preto zrušil napadnutý výrok o treste a ochrannom opatrení, a berúc do úvahy zmenšenú príčetnosť obžalovaného pri skutku, ktorá vyplýva zo znaleckého posudku, aplikoval citované ustanovenie § 40 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a upustil od potrestania. Trest totiž pre vyššie uvedené dôvody u obžalovaného nemôže splniť svoj zákonný účel, ktorý ale možno dosiahnuť ochranným opatrením. Hoci obžalovaný už vykonáva ochranné liečenie, ktoré mu bolo uložené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46T/7/2020 zo dňa 28.02.2020, z formálnych dôvodov odvolací súd uložil ochranné sexuologické liečenie obžalovanému duplicitne, keďže sa jedná o obligatórny postup spojený s upustením od potrestania podľa § 40 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Súd prvého stupňa na podklade nedostatočne vykonaného dokazovania, ktoré odvolací súd doplnil, dospel k nesprávnemu záveru o forme ochranného sexuologického liečenia, ktoré bolo potrebné obžalovanému uložiť. Súd prvého stupňa bezdôvodne akceptoval rok staré znalecké závery, hoci po dobu cca jedného roka má obžalovaný nariadený účinný liečebný režim v ambulantnej forme. Odvolací súd preto nariadil takú formu ochranného sexuologického liečenia, ktorá má oporu vo vykonaných dôkazoch, a ktorá zodpovedá zásade zdržanlivosti pri obmedzovaní ústavných práv páchatelov trestných činov zvyraznenej citovanou novelou Trestného zákona.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.